

בש"פ 1423/18 - חאג' סאלח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1423/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

העורר:

חאג' סאלח

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום
12.02.2018 במ"ת 64809-01-18 שניתנה על-ידי כב'
השופט א' פורת

תאריך הישיבה:

י"א באדר התשע"ח (26.2.2018).

בשם העורר:

עו"ד חנא בולוס

בשם המשיבה:

עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' פורת) מיום 12.2.2018 במ"ת 64809-01-18 לעצור את העורר עד תום ההליכים.

2. כתב האישום אשר הוגש נגד העורר מייחס לו עבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק לפי סעיף 144(א) וסעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ועבירות של סחר בנשק, לפי סעיף 144(ב2) לחוק. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצרו עד תום ההליכים בעניינו.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 9.1.2018, בשעות הבוקר, נהג העורר ברכב בכפר יאסיף. בעת שהעורר ישב ברכבו, נעצר בסמוך אליו רוכב קטנוע, והעורר על פי הנתען, מסר לו אקדח. שוטרים שחלפו במקום, אשר היו בנסיעה במהלך פעילות שגרתית, הבחינו במסירת האקדח, ומיד עצרו את העורר וביצעו חיפוש ברכבו. רוכב הקטנוע נמלט מהמקום.

בחיפוש נמצאו אקדח חצי אוטומטי מסוג FN בקוטר 9 מ"מ, שהינו אקדח גנוב, טעון במחסנית ו-12 כדורים בקוטר 9 מ"מ; אקדח חצי אוטומטי מסוג FN בקוטר 9 מ"מ, טעון במחסנית ו-10 כדורים בקוטר 9 מ"מ; מחסנית ריקה של אקדח; 6 מחסניות M16, חלקן מלאות בכדורים בקוטר 5.56 מ"מ; 2 רימוני יד/ מדוכה גז קולח CS400; רימון יד הלב/סינוור M7290; 1,405 כדורים בקוטר 9 מ"מ, חלקם בקופסאות וחלקם בתפזורת; 2,472 כדורים בקוטר 5.56 מ"מ, חלקם בקופסאות וחלקם בתפזורת.

3. בית משפט קמא הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, בשל קיומן של ראיות לכאורה ובשל מסוכנותו של העורר. בית המשפט דחה את טענת העורר לפיה לא הבחין בכלי הנשק ואין הוא יודע מי השאירם ברכבו, אותו נהג להשאיר פתוח. נקבע, כי היקפם העצום של כלי הנשק והתחמושת שנמצאו במקומות שונים ברכב, מעמיד חזקה "בעוצמה גבוהה" כי העורר היה מודע להימצאותם ברכבו, וכי טענת העורר לפיה לא הבחין בהם הינה "מגוחכת".

בזיקה לטענת בא כוח העורר, אשר ביקש להסביר את שרידי הדנ"א שנמצאו על אחד האקדחים בכך שהשוטרים הרימו את האקדח באמצעות "חם צוואר" של העורר שהיה ברכב, קבע בית משפט קמא כי מקומה של טענה זו להתברר בהליך העיקרי, וכי סיכוייה להתקבל "קלושים לכאורה", שכן בחקירתו במשטרה לא טען העורר שפריט לבוש זה שייך לו.

על כך הוסיף בית משפט קמא כי העורר נתפס בנסיבות מחשידות, עת העביר חפץ הנראה כאקדח לאדם אלמוני אשר נמלט מהשוטרים.

4. לנוכח כל האמור, קבע בית משפט קמא כי בידי המשיבה ראיות לכאורה, וכי די בהימצאות כלי הנשק והתחמושת ברכב העורר כדי להקים עילת מעצר סטטוטורית, בשל מסוכנותו של העורר.

בית משפט קמא הוסיף וקבע כי משייחס כתב האישום לעורר גם עבירה של סחר בנשק, אין מקום לבחון חלופת מעצר בעניינו של העורר, שכן:

"איני סבור כי קיימת חלופה שיש בכוחה למנוע הישנות עבירות כגון אלה המיוחסות [לעורר - י' א'], אשר לדאבון הלב הפכו למכת מדינה ופגיעתן בביטחון הציבור מידית וקשה".

בנסיבות אלה, הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

על החלטה זו הערר שלפניי.

5. בטיעוניו בכתב ובעל פה, חלק בא כוח העורר על קיומן של ראיות לכאורה. באשר לעבירת סחר בנשק, טען בא כוח העורר כי לא הוכח מדברי השוטרים מהו החפץ אותו העביר העורר לרוכב הקטנוע, והפנה לנסיבות הימצאותו של העורר במקום – קניית בשר באטליז סמוך, כמו גם לרישומי שיחות הטלפון שלו, מהם לא עלה חשד לתכנון מסירת נשק לגורם כלשהו.

באשר לעבירות נשיאת והחזקת נשק, טען בא כוח העורר כי במקרה דנן עלה בידו לסתור את החזקה ולפיה "כל אשר נתפס ברכבו של העורר, הינו שלו", שכן לשיטתו, העורר נוהג להשאיר את הרכב ללא נעילה במהלך היום, והוא אינו האדם היחיד הנוהג ברכב.

עוד חלק בא כוח העורר על קביעת בית המשפט לפיה חזקה על העורר שהיה מודע להימצאות כלי הרכב ברכבו, תוך שטען כי כלי הנשק והתחמושת היו מוסתרים ברכב מאחורי כלי עבודה ומתחת לריפוד, ושב על טענתו באשר למקור דגימות הדנ"א של העורר על כלי הנשק, תוצאת "זליגת" דנ"א מ"חם הצוואר" בו השתמשו השוטרים כדי לאחוז בכלי הנשק.

לחלופין, טען בא כוח העורר כי עוצמתן של הראיות אינה מספקת לשם מעצרו של העורר עד תום ההליכים, ועל כן יש לשחררו לחלופת מעצר.

6. מנגד, באת כוח המשיבה סמכה ידיה על החלטתו של בית משפט קמא, והדגישה את הכמות הגדולה והמגוון הרחב של כלי הנשק והתחמושת שנמצאו ברכב השייך לעורר.

באת כוח המשיבה ציינה כי ממצאי הבדיקה הביולוגית הצביעו על הימצאותו של דנ"א של העורר בחלקים פנימיים של כלי הנשק, אשר לא סביר כי באו במגע עם אותו "חם צוואר" בו נעשה שימוש להוצאת הנשק, וכי חומר הראיות מצביע בבירור על כך שכלי הנשק והתחמושת היו גלויים ברכב.

כמו כן הבהירה באת כוח המשיבה כי מחקירת המשתמשים האחרים ברכב עולה כי איש מהם לא השתמש ברכב בשבועיים שקדמו לאירוע מושא כתב האישום, ומשכך אין זה סביר כי כלי הנשק והתחמושת הוסתרו ברכב על ידי מאן דהוא אחר.

לבסוף, הדגישה באת כוח המשיבה כי העורר אינו משתף פעולה עם המשטרה ומסרב למסור את שמו של רוכב הקטנוע אשר נמלט מן המקום לאחר קבלת האקדח מהעורר.

דיון והכרעה

7. לאחר העיון בערר על נספחיו, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים לפניי, ובכלל זה עינתי בחומר הראיתי שהוגש לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

8. הסוגיה במוקד הערר שלפניי היא קיומן של ראיות לכאורה ועוצמתן.

בית משפט זה פסק בעבר פעמים רבות, כי עבירות בנשק, ובפרט עבירות סחר בנשק, מקימות חזקה מובנית של מסוכנות, שלא ניתן לאיינה באמצעות חלופות מעצר, אלא במקרים חריגים (ראו למשל: בש"פ 9713/17 אלפנסו נ' מדינת ישראל (27.12.2017)).

בנסיבות העניין, ולנוכח הכמות הרבה של כלי הנשק והתחמושת שנמצאה ברכב, אני סבור כי המקרה דנן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים.

9. מבלי להידרש למלוא המסכת הראייתית הלכאורית, מהעובדות המתוארות בכתב האישום עולה בבירור, כי בעת מעצרו שהה העורר ברכב, בו נמצאו האקדחים, הרימונים והתחמושת. גרסתו של העורר לפיה לא ידע דבר על הימצאות הנשק ברכבו עומדת על בלימה, לנוכח הימצאותם של כלי הנשק מפוזרים באופן גלוי בחלל הרכב, בין היתר מתחת לכלי העבודה של העורר בתא המטען, בסמוך לדלת הנהג, ובתא הכפפות.

אין בטענתו של העורר בדבר אחרים המשתמשים ברכב כדי לסייע בידו, במיוחד כאשר מחקירת המשטרה עולה כי הוא היה המשתמש היחידי ברכב באותו יום. על כך יש להוסיף את עדותם של שני השוטרים, אשר הבחינו, לגרסתם, בנהג הקטנוע הנמלט מהמקום, לאחר שקיבל לידיו אקדח מאת העורר.

נסיבות אלה מצביעות על תמונה ברורה ומוצקה באשר לקיומן של ראיות לכאורה לצורך ההליך שבפניי.

10. הראיות לכאורה במקרה דנן מעמידות, כאמור, חזקת מסוכנות גבוהה לחובת העורר. המסוכנות שבמעשים המיוחסים לעורר אף גוברת, שעה שאבדו עקבותיו של כלי הנשק שנמסר לרוכב הקטנוע, ושעה שהעורר סירב למסור את פרטיו.

11. העבירות החמורות המיוחסות לעורר, והכמות הגדולה של כלי הנשק, הרימונים והתחמושת אותם החזיק לכאורה, וכן האקדח הנוסף אשר מסר לרוכב הקטנוע אשר נמלט מהמקום – יש בהם כדי ללמד על מסוכנותו הרבה של העורר, ומשכך, בדין קבע בית משפט קמא כי לא ניתן להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

12. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א באדר התשע"ח (26.2.2018).

